7

Aventurile lui Morgan Piratul

MORGAN PRINTRE DUŞMANI DE MOARTE

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 7

*****

MORGAN PRINTRE DUŞMANI SĂI DE MOARTE[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] MORGAN PARMI SES ENNEMIS MORTELS.

O conspiraţie

Într-una din acele mici şi măreţe golfuri, atât de greu accesibile, ale insulei cu faimă proastă Tortuga, sau Tortue, erau ancorate o mulţime de nave. Bastimentele aveau un aspect destul de ciudat. Păreau să aparţină la numeroase şi diferite naţionalităţi şi se vedea după înfăţişarea lor că trebuiseră să susţină lupte aspre. În multe locuri apăreau urme de ghiulele de tun, care pătrunseseră în cocă. Toate erau înarmate cu mari şi numeroase guri de foc. Însă ceea ce era mai mult de remarcat în armamentul lor o constituia abundenţa puterii lor în mijloace de abordaj. La tribord, ca şi la babord erau dispuse pe borduri şi hobane căngi de abordaj. Lucru straniu, aceste bastimente navigau fără să arboreze vreun pavilion. Până şi un marinar de apă dulce ar fi înţeles că aceste corăbii erau de piraţi. De la cabina celui mai mare bastiment se ridica câteodată un zgomot confuz ce tulbura liniştea văzduhului şi părea să se piardă în apele golfului, întins şi liniştit ca o sticlă. Se putea ca aici să se observe prin hublourile deschise câţiva oameni cu feţe cutezătoare aşezaţi în jurul unei mese mari. Erau evident comandanţii piraţilor cu ofiţerii lor, cu piloţii şi caporalii de marină. Pe masă se aliniau butelii generoase cu vin spaniol şi rom de Jamaica, cărora li se făcea o mare onoare.

— Moarte şi draci! a strigat unul dintre căpitanii piraţilor, un englez de o forţă herculeană, cu un gât de taur şi chip de brută. Pe cât de adevărat este că sunt căpitanul Jefferson, asta nu mai poate continua în aşa fel. Dacă nu riscăm totul pentru tot, acest blestemat de Morgan va termina prin a ne face să părăsim aceste ape în care chilipirurile abundă prin bogatele colonii spaniole. Morgan vrea să fie seniorul şi stăpânul acestor mări, ceea ce noi nu putem tolera.

— Dar fă totuşi ceva ca să-l împiedici, a replicat un alt căpitan, un portughez, care purta numele de Andrade. Vrei poate să-l ataci pe Morgan. Fă-o! El te va căsăpi atât de bine, încât nu va rămâne nici o urmă din corabia ta. Nu va fi nici destul timp ca să scapi decât cu mare greutate.

— Da, şi unde mai pui că i-am jurat şi moartea, a strigat Jefferson, întorcându-şi ochii fioroşi spre ceilalţi trei căpitani, care-l ascultau cu atenţie. Iată-ne aici cinci comandanţi de corăbii diferite. Dar dracul să-l ia! Morgan ne-a întrecut pe toţi.

Dacă asta continuă, steaua noastră, care deja a pălit, se va stinge repede.

— Atunci să cădem cu toţii asupra lui! a propus un francez cu privire răutăcioasă şi hotărâtă. Dacă cinci vase de-ale noastre îl împresoară şi-l atacă toate deodată, va trebui numaidecât să se sfârşească cu el.

— Aşa crezi tu? a exclamat englezul. Vai! Numai dacă ar fi sigur aşa! Dar s-ar putea foarte bine paria zece contra unu ca Morgan să ne dea pe toţi la fund. El îşi duce oamenii la atac, ca şi cum ar fi diavolul în persoană. În tot cazul, este unicul mijloc de a-l extermina, chiar dacă ne riscăm capul şi gâtul!

— Nu, asta nu mă tentează, a murmurat portughezul. Judecând lucrurile mai bine, bastimentele noastre vor fi distruse şi asta-i tot ce vom câştiga. Acest Morgan este un prost. M-am găsit foarte dispus să mă asociez cu el. Dar el a introdus o modă smintită de atac şi de jefuire a celor care sunt, într-un fel sau altul, opresori sau tirani. Pe marinari şi pe femei îi lasă să fugă. Dacă o corabie nu-i place destul de mult, îi dă drumul. Şi se pretinde un pirat! Noi ceilalţi, când reuşim o lovitură bună ne oferim plăcerilor. Trimitem oamenii să se plimbe pe scânduri deasupra bordului şi le săltăm pe frumoasele spaniole! Iată adevărata viaţă de piraţi!

— Este foarte bine. Însă ce vom face? a strigat englezul care vorbea cel mai tare, cu toate că nava portughezului unde se ţinea reuniunea era cea mai mare din flotilă. Cine propune un mijloc practic de a-l face pe Morgan pentru totdeauna nevătămător, asta înseamnă să-l extermine? Fireşte, cel mai bine ar fi să nu riscăm nimic şi să câştigăm partida printr-o dibăcie bine pusă la punct. Să vedem! Cine e acela care are o sugestie să ne răspundă!

S-a lăsat o tăcere adâncă. Piraţii s-au privit încurcaţi. În luptă ei erau cutezători, fără îndoială, dar când era vorba să ofere un sfat ca lumea, era clar că cei mai mulţi dintre ei nu valorau nimic. Pauza se prelungea şi devenea jenantă.

— Ei bine! Nimeni nu are nici o sugestie? a reluat Jefferson nerăbdător şi ursuz. Cine poate să-mi dea un sfat bun? Haide! Cine?

— Eu! a strigat o voce clară şi pătrunzătoare, ce venea de la uşa cabinei. Dacă forţa bărbatului nu serveşte aici la nimic, trebuie să vină în ajutor şiretenia femeii. Încearcă cu mine, unchiule, şi vei vedea că Morgan va dispare dintr-o dată şi pentru totdeauna.

Oamenii s-au întors. În uşă stătea în picioare o tânără fată de o frumuseţe luxuriantă. Bogat înveşmântată într-un costum original şi cam excentric, ea i-a fixat pe şefi cu ochii săi negri şi plini de foc.

— Tu, Isabella! a strigat Andrade cu totul uimit, privind cu o mândrie vizibilă pe frumoasa sa nepoată. Vrei să întreprinzi vreun lucru, în care noi ceilalţi, bărbaţii, ne-am pierdut speranţa? Ai fost întotdeauna o fetiţă plină de fineţe şi de şiretenie, acesta-i adevărul. Ei bine, spune-ţi repede ideile tale.

Frumoasa Isabella s-a apropiat de masă. Privitorii se purtau minunat cu această fermecătoare figură. Dar frumosul copil nu părea, în înflăcărarea sa, să-i observe.

Era ciudat ca o tânără fată de vârsta şi frumuseţea ei să trăiască printre piraţi. Dar mai întâi de toate, Isabella era rareori singură, fiind înconjurată de o companie de femei. În sfârşit, ea rămânea cea mai mare parte pe una din insulele cele mai periculoase din regiune, unde piraţii lui Andrade îşi aveau adăpostul şi depozitele şi posedau chiar cătune micuţe.

— M-am gândit adesea la asta, a răspuns frumoasa Isabella cu mândrie. Planul meu este deja stabilit. Din acest plan o parte va trebui să fie executat de către voi. Şi a arătat spre cei prezenţi. Cealaltă parte şi poate cea mai importantă, îmi va reveni mie şi îmi voi face treaba!

— Vai, vai! Ce superbă siguranţă! a strigat Jefferson, a cărui intenţie era să-i ceară imediat mâna frumoasei îndrăzneţe. Ei bine! Fă-ne să ştim, Isabella, ce vom face noi bărbaţii!

— Vi-l voi prezenta de îndată, a replicat ea liniştită. Veţi proceda ca întotdeauna, dintr-o azvârlitură de mână, şi veţi fura, veţi ucide, veţi prăda.

— Dar dacă Morgan ne va sări în gât! a obiectat micul francez.

— Aceasta nu se va întâmpla, a răspuns Isabella. De altminteri, iată planul meu. Mai întâi veţi face ceea ce v-am spus, fără a vă ocupa cu totul de Morgan, dar asta să se procedeze în aşa fel încât să se creadă pretutindeni că chiar însuşi Morgan comite toate acele acte, pe care el le califică atrocităţi. Pentru asta va trebui să vă serviţi de numele lui în loc de-al vostru, să vă echipaţi în aşa fel corăbiile, încât să se creadă că sunt ocupate de către oamenii lui Morgan şi să nu încetaţi să săvârşiţi crimă după crimă. Trebuie să se creadă întrutotul în coloniile spaniole că Morgan este într-o stare de delir şi se comportă ca un nebun furios. Trebuie să se ajungă ca toate naţiunile maritime să se unească, pentru a trimite o flotă mare, al cărei scop unic să

fie exterminarea. Şi atunci, noi care suntem uniţi aici, vom sprijini acţiunea acestei flote, împingând-o spre corăbiile lui Morgan şi atrăgându-l pe şef într-un loc, unde va fi prins în capcană.

Căpitanii şi ofiţerii ascultau cu atenţie. Totuşi, pe chipurile lor s-a aşternut o îndoială.

— Toate acestea sunt frumoase şi bune, a zis francezul. Dar nu cred că lucrurile vor merge atât de uşor. Mai întâi, mi-e teamă ca Morgan să nu apară în acelaşi timp tocmai când întreprindem lovituri de mână forte în numele său. Şi atunci s-a sfârşit cu râsul, şi adio cu toate proiectele măreţe!

— Nu, asta nu se va întâmpla! a strigat frumoasa Isabella. Voi fi acolo ca să-l împiedic. Rolul meu este acela de acţiona în aşa fel încât să nu aveţi teamă de Morgan! Vă reafirm că viclenia unei femei este de zece ori mai puternică ca a bărbatului. Aveţi doar încredere în mine şi veţi vedea nişte miracole.

— Tu ai un tupeu infernal, fata mea, a replicat Andrade înmărmurit. Şi cred că vei reuşi în această afacere. Defuncta ta mamă era o satană de aceeaşi teapă. Sper că te va însoţi cineva şi te va proteja, căci te angajezi pe o cale semănată de pericole.

— Da, îmi voi alege câţiva oameni, a replicat Isabella. Însă voi acţiona singură. Ceea ce voi face este secretul meu. În tot cazul, veţi fi mereu avertizaţi de către mine şi vă voi indica locurile unde veţi putea fura şi ucide, fără a fi deranjaţi.

La câteva zile după această deliberare neobişnuită, de insula unde căpitanul Morgan îşi stabilise şederea s-a apropiat un cuter mic. Nimeni nu ştia precis în care din aceste numeroase pământuri era cea care servea de cartier general îndrăzneţului şef de piraţi. Se spunea că Morgan îşi schimba adesea reşedinţa pentru a se asigura împotriva surprizelor şi a trădărilor. De altminteri, el nu se încurca în alegeri, căci arhipelagul era compus dintr-o mulţime de insule ce se asemănau între ele.

Pe cuter erau urcaţi o jumătate de duzină de oameni de o oarecare vârstă, cu bărbi cenuşii. Chipurile, care de altfel erau îngrozitoare, afectau aerul lor perfect onest, părând a fi incapabili de a se atinge de un singur fir de păr de pe capul semenilor lor.

Aceşti oameni executau ordinele unei femei. Ale unei femei frumoase ca ziua şi foarte tânără, care comanda ca un căpitan bătrân.

Cuterul colinda de la o insulă la alta, ancorând când colo, când

dincolo, dar ferindu-se mereu să fie observat. Tânăra femeie cobora adesea pe uscat, studiind atent coasta, sau pătrunzând puţin în interior, pentru a găsi un loc bun de unde să poată vedea mai bine regiunea, căci aceste insule erau aproape toate acoperite de păduri. Cuterul aruncase deja ancora lângă o mulţime dintre acestea.

Pretutindeni întâlnea recifuri şi stânci, care făcea ca navigaţia să fie foarte dificilă, printre care doar un pilot experimentat putea să rişte.

În sfârşit, cuterul s-a oprit la o insulă ale cărei coaste bizar ciopârţite forma o mulţime de golfuri şi de golfuleţe, invizibile din larg. Acolo pădurea cobora până la plajă. Pretutindeni domnea o tăcere de moarte. Totuşi, echipajului acestei mici nave i se părea că insula putea fi locuită.

Şi acolo tânăra a coborât pe uscat. Ea a examinat mai întâi împrejurimile. Apoi s-a urcat pe culmea unei mici coline împădurită, de unde avea o vedere întinsă asupra împrejurimilor. Această ciudată persoană a rămas o bună bucată de timp pe acea înălţime. În sfârşit, ea s-a întors la oamenii de pe cuter şi le-a şoptit ceva cu voce joasă.

Cei şase bătrâni marinari au ascultat cu atenţie. Chipurile lor exprimau o oarecare neîncredere. Însă nu executau mai puţin ordinele fetei. Cuterul care era bine aprovizionat cu hrană, a fost condus într-unul din cele mai retrase golfuri, în fundul căruia crăcile arborilor cădeau aşa de aproape de ţărm, încât frunzişul forma un adăpost sigur. Acest acoperiş de vegetaţie ascundea perfect cuterul. Nimeni n-ar fi putut să-şi imagineze că această mică navă se adăpostea acolo. Aceste precauţii odată luate, tânăra fată a reapărut pe nisipul ţărmului şi a început să execute nişte lucruri ciudate. Ea s-a aruncat în apa puţin adâncă şi s-a rostogolit de mai multe ori. Apoi cu o piatră tăioasă, şi-a sfâşiat în mai multe locuri îmbrăcămintea. În sfârşit, şi-a despletit splendidul păr şi l-a lăsat să cadă răvăşit în dezordine şi ud pe gâtul ei delicat şi umerii săi opulenţi.

Enigmatica fată lăsa impresia că ar fi fost aruncată pe ţărm de către valuri. Ea şi-a privit cu satisfacţie timp de o clipă imaginea reflectată în apa ce dormea în micul golfuleţ. Apoi s-a târât anevoie în interiorul insulei, ca şi cum ar fi fost cu totul fără puteri. N-a mers prea departe ca să vadă înmulţindu-se dovezi că acest pământul era locuit. Pădurea era străbătută de o potecă. Din când în când întâlnea mici câmpuri de porumb şi a observat la o distanţă, într-un luminiş câteva căsuţe ascunse cu totul în

desimea pădurii. În jurul acestor căsuţe se agitau nişte femei şi bărbaţi cu tot felul de treburi. Toţi şi-au ridicat capul privind cu mirare bizara figură ce ieşea din umbra arborilor.

Tânăra fată părea să nu poată să se ţină pe picioare şi se poticnea la fiecare pas. Uneori se sprijinea de un copac şi părea atât de slăbită, încât s-ar fi zis că avea să moară. Câteva femei i-au alergat înainte, împinse de mila firească a sexului lor.

— Cine eşti? De unde vii? au întrebat ele sosind aproape de nefericită, udă până la os şi a cărei înfăţişare era într-adevăr făcută să trezească milă.

— Am naufragiat, a gemut şireata netrebnică. Sunt singura din cei îmbarcaţi pe o mică corabie, pe care curenţii au târât-o pe recifuri şi care s-a scufundat dintr-o dată. Pe cei care n-au ştiut să înoate în dezastru i-au sfâşiat rechinii.

Un mister încurcat

Această insulă, e sigur de crezut, era cartierul general al lui Morgan. Acolo locuiau familiile piraţilor care aveau soţii şi copii. Dar nu erau numeroşi, deoarece Morgan nu permitea să se căsătorească decât ofiţerilor şi oamenilor ce se distingeau în mod deosebit.

Tânărul şi curajosul şef se găsea în acel moment pe insulă. El revenise dintr-o expediţie, cu cele trei corăbii de care dispunea acum. Se întorsese pentru ca dulgherii şi ceilalţi lucrători în construcţii navale, pe care îi avea în serviciu şi locuiau acolo cu familiile, să repare corăbiile avariate în luptă.

Morgan a fost anunţat imediat că pe coastă fusese aruncată o străină şi i s-a raportat cuvânt cu cuvânt povestirea pe care o făcuse.

— Căutaţi imediat dacă nu se află şi alte persoane necunoscute pe domeniul nostru. Dacă se găsesc, să fie aduse în faţa mea fără nici o întârziere, ca să iau măsurile necesare.

Câţiva piraţi s-au îndreptat imediat spre locul unde, după indicaţiile tinerei femei, avusese loc naufragiul. N-au găsit nici o urmă de fiinţă omenească, dar au văzut scânduri şi unelte de dulgherie împrăştiate, pe care valurile trebuie să le fi adus pe plajă de curând. Piraţii nu bănuiau că aceste scânduri constituiau încărcătura cuterului, bine ascuns acum sub copacii mari ai plajei descrise mai sus şi că ele fuseseră aruncate intenţionat în mare. Fireşte, acestea fuseseră împrăştiate pe nisipul coastei, în aşa fel încât să aibă toate aparenţele unui naufragiu. Oamenii s-au întors la Morgan şi i-au raportat ceea ce văzuseră, asigurându-l că nu exista nici un alt străin pe insulă. Morgan i-a crezut cu uşurinţă şi a poruncit să i se aducă aşa-zisele rămăşiţe scăpate din pretinsul naufragiu.

Deja femeile compătimitoare o îmbrăcaseră cu straie uscate pe tânăra fată, căreia îi admirau formele sculpturale, şi pe care o îngrijiseră şi o culcaseră într-un pat moale. S-au scurs câteva ore, când s-a primit ordinul lui Morgan de a-i fi adusă naufragiata. Casa căpitanului, fireşte cea mai frumoasă de pe insulă, se găsea ceva mai încolo de celelalte căsuţe. Cel ce adusese ordinul şefului pentru naufragiată şi care o conducea înaintea lui, era un bătrân pirat invalid. El se arăta lipsit de teamă şi neîncredere faţă de o persoană atât de tânără şi timidă.

Cei care o cunoşteau ar fi admirat-o dacă i-ar fi putut vedea atunci agerimea cu care ea ştia să-şi forţeze privirea arzătoare şi semeţia pentru a exprima blândeţe şi modestie. Rareori minciuna şi trădarea se pot acoperi cu asemenea aparenţe de candoare şi sinceritate.

Un sfert de oră mai târziu, tânăra fată a intrat în casa lui Morgan, mai precis, sub un soi de verandă în care era aşezat celebrul căpitan.

— Am aflat necazul ce ţi s-a întâmplat, a început Morgan fără altă introducere, arătându-i cu mâna un fel de jilţ basculant din trestie, pe care englezii le numesc *rocking-chairs.* Povesteşte-mi exact cum ai ajuns aici?

— Numele meu este Isabella de Soto, a spus această pretinsă naufragiată, care-şi pregătise cu grijă răspunsurile. Mă găseam pe o corabie cu velele întinse spre Portugalia, în compania unchiului meu şi a mătuşii, singurele rude pe care le mai aveam încă. Eu trebuia să găsesc la ei un nou cămin. Noi nu părăsisem încă marea Antilelor, când corabia ne-a fost atacată pe neaşteptate de mai multe vase. Se aflau cel puţin cinci, care după o scurtă luptă ne-a silit să ne predăm. A urmat un masacru îngrozitor. Piraţii au ucis aproape tot echipajul. Ei le-au ucis chiar şi pe rudele mele. Ce s-a întâmplat cu cei care au supravieţuit, n-am ştiut niciodată. Asta s-a petrecut în urmă cu şase luni şi ceva. Pe mine m-au cruţat şi am fost transportată pe o insulă, căreia nu-i cunosc poziţia. Să mă fi salvat tinereţea, sau cu toate alte cauze, pe care nu le cunosc? În tot cazul, m-am temut de o soartă şi mai rea. Piraţii care ne-au atacat erau de naţionalităţi diferite şi aveau mulţi căpitani. Se certau ca să ştie care dintre ei să-mi fie stăpân. Nu poţi să-ţi imaginezi, domnule, încercările şi îngrijorările prin care am trecut în acea epocă. În fiecare zi mă aşteptam să fiu oferită unuia din aceşti oameni brutali şi cruzi. Dar nu s-a întâmplat aşa. Pe când se certau, m-a pretins un şef pe care nu-l cunoscusem încă. Acesta era un om care exercita, se pare, un fel de suzeranitate asupra piraţilor. Mi s-a spus că se numea căpitanul Flint!

Morgan s-a ridicat brusc, încleştându-şi pumnii. Din ochi i-au ţâşnit scântei şi frumoasa Isabella şi-a aplecat capul, palidă şi tremurând.

— Nu mă tem deloc, a zis tânărul bărbat cu un aer posomorât. Mânia mea se adresează omului căruia i-ai pronunţat numele. Acesta-i un mizerabil pe care îl caut de multă vreme şi cu el am de reglat un cont îngrozitor. Ştii unde şi-a stabilit reşedinţa acest

om?

— S-a aşteptat multă vreme, a reluat Isabella, fără a răspunde direct la întrebare. S-a hotărât în sfârşit să fiu trimisă la el. A fost echipat un mic cuter, pe care am fost îmbarcată, în ciuda rugăminţilor şi a lacrimilor mele. Trebuia să fiu dată acelui monstru, căci după ceea ce auzisem spunându-se despre el, acesta nu putea fi altul decât acel căpitan Flint. Cuterul nostru, surprins de furtună, a fost târât în aceste locuri şi mica navă s-a zdrobit de o stâncă. Sunt singura care s-a salvat. Piraţii echipajului au căzut pradă rechinilor. Ah! Spune-mi care trebuia să-mi fie soarta? Eu sunt o biată femeie fără apărare şi nu am nimic decât cinstea mea.

— Nu te îngrijora, a replicat Morgan cu o voce gravă şi serioasă, în care vibra o generozitate sinceră. Este adevărat, ai eşuat la cartierul general al altui şef de piraţi, căpitanul Morgan. Dar nimeni nu te va lipsi de respect, nici eu, nici oamenii mei. Am să văd ce pot face pentru tine şi te voi conduce de îndată ce se va prezenta ocazia pe pământ portughez.

— Vai, nu! Ce să fac acolo? a exclamat Isabella cu tărie. Nu mai am pe nimeni care să se intereseze de mine, nici părinţi, nici prieteni. Va trebui ca acolo să cerşesc şi cu siguranţă voi cădea pe mâini rele. Poate voi găsi aici, pe această insulă o situaţie liniştită, unde aş putea să mă fac folositoare. Dar îţi mulţumesc pentru azilul ce mi-l acorzi şi vreau să te informez de ceea ce am aflat pe timpul captivităţii la bandiţi. Întâmplarea mi-a permis adesea să ascult discuţiile lor. Ele m-au făcut să aflu că aceşti oameni poartă căpitanului Morgan o ură sălbatică şi că au hotărât să te extermine.

— Da, a replicat Morgan cu un râs amar. Sunt obiectul diversiunii lor şi un spin în picior, cum se zice, pentru că fac într-un anumit fel poliţia acestor mări şi împiedic o mulţime de acţiuni inutile şi mârşave.

Frumoasa Isabella i-a povestit atunci că cinci şefi de piraţi aveau intenţia să încerce peste puţin un atac neprevăzut împotriva oraşului Portobelo. Ea a spus că a auzit despre acest plan puţin înainte de plecare la rezidenţa căpitanului Flint şi a dat atâtea amănunte, încât Morgan a crezut fiecare cuvânt pe care i-l spunea.

— Ah! a exclamat el cu tărie. Îţi sunt recunoscător pentru această ştire. Este dezonorant pentru aceşti oameni fără Dumnezeu să atace acea paşnică colonie. Portobelo nu este deloc fortificat şi nici bogat. Rezultatul acestei lovituri va fi un

masacru oribil şi o răpire de femei. Asta-i bună! Am s-o apuc într-acolo în fruntea camarazilor mei de neînvins şi le voi da de lucru acestor ticăloşi.

Isabella ţi-a reţinut cu mare greutate un surâs ironic, care a umflat-o în pene şi în acelaşi timp un oarecare necaz s-a întins pe frumosul ei chip.

Morgan avea o înfăţişare extraordinar de impunătoare şi fermecătoare. Tinereţea şi frumuseţea lui făceau ca de la prima privire să cucerească toate inimile femeilor. Dar Isabella a observat că acest mândru căpitan nu acorda nici o atenţie atracţiei sexului său. Cu siguranţă, i-ar fi fost foarte neplăcut ca Morgan să-şi arunce cu brutalitate ochii asupra ei. Dar nici el nu părea deloc emoţionat de frumuseţea sa, ceea ce i-a umplut inima de o ură orgolioasă şi de necaz.

— El trebuie să aibă sânge de peşte! s-a gândit ea jignită. Acesta nu-i un bărbat. Este un bloc de gheaţă. Cum de nu se topeşte?

Frumoasa Isabella găsise totuşi o bună primire în insula piraţilor. Nimeni nu bănuia că era găzduită o denunţătoare, o spioană, care şi-a folosit prima sa plimbare până la îndepărtata plajă unde se ascundea cuterul, pentru a-şi face acolo raportul. În noaptea următoare, micul bastiment a pornit în larg fără a fi observat. Corăbiile lui Morgan, iuţi, dar în stare de reparaţie, au părăsit totuşi insula şi au navigat spre Portobelo.

Însă în zadar Morgan a cercetat situaţia din largul portului. În zadar a căutat pânzele corsarilor anunţaţi. Era pierdere de timp, nimic nu se arăta.

Însă în timp ce Morgan îi căuta zadarnic pe duşmanii lui, se petreceau mult prea multe întâmplări înspăimântătoare înspre sud. Acolo, în întunecimea nopţii, corăbiile îşi debarcaseră echipajele, care au surprins un oraş fără apărare, lăsându-l incendiat şi însângerat. Toţi bărbaţii au fost masacraţi şi tinerele femei şi fetele luate în captivitate. Abia au scăpat câţiva supravieţuitori pentru a anunţa catastrofa guvernatorului.

— Morgan a trecut pe aici! aceasta a fost ştirea pe care au răspândit-o rarii scăpaţi din masacru.

În timpul masacrului, spuneau ei, am auzit fără încetare pronunţându-se numele lui Morgan de către flibustierii care-l aclamau. Şi acest om de talie înaltă şi cu înfăţişare impunătoare, ce-şi îndemna fără încetare oamenii să comită cât mai multe cruzimi era Morgan, nu era nici o îndoială.

Această ştire a produs o adevărată consternare. Morgan era

temut din pricina puterii şi cutezanţei nebuneşti şi a loviturilor reuşite. Dar i se recunoscuse până atunci o oarecare nobleţe. Acum când începuse să comită cruzimi, care cereau răzbunarea Cerului, el apărea ca un adevărat demon ieşit din infern. Acestui prim atac i-a succedat imediat un al doilea. Două corăbii care erau ancorate liniştit în portul Santo Domingo au fost surprinse brusc de piraţi şi s-au săvârşit o mulţime de cruzimi. Aici câţiva supravieţuitori au afirmat că acela care făcuse excese în tot felul de comportamente, ca un monstru, era chiar căpitanul Morgan. Piraţii l-au aclamat de mai multe ori pe căpitanul Morgan, indicând sub acest nume pe şeful lor, care părea să se complacă în actele cele mai crude şi inumane.

Aceste grozăvii au fost urmate de multe altele, când pe pământ, când pe mare, dar îndeosebi pe insulele în care prosperau bogatele colonii spaniole. De altminteri, toate naţiunile care aveau posesiuni în Antile – spaniole, portugheze, franceze sau engleze – sufereau şi au fost revoltate. Nimeni nu era menajat, nici măcar olandezii, cu toate că Morgan le era compatriot. Nu exista nici un loc, decât portul Portobelo, care să nu fi primit vizita acestui demon de mare.

Nimeni nu se îndoia că în realitate Morgan dădea târcoale acestui port şi aici erau aşteptaţi în zadar odioşii săi duşmani.

Atacurile şi devastările se înmulţeau şi încă repede, încât diverse naţiuni, chiar acelea care nu erau în foarte bună înţelegere între ele, au trimis reprezentanţi la Panama pentru a delibera asupra mijloacelor de a se pune capăt acestor dezordini. S-a convenit să se lase la o parte toate neînţelegerile şi toate geloziile meschine şi să se lucreze împreună pentru a-l reduce la neputinţă şi a-l pedepsi pe Morgan, despre care se credea că-i autorul tuturor acestor nenorociri.

Toate corăbiile de război ce se găseau atunci pe marea Antilelor trebuiau să fie folosite în această expediţie. Primeau ordine de la comandantul cel mai în vârstă. De îndată ce această flotă impunătoare s-a format, ea a început vânătoarea îngrozitorului căpitan de piraţi, copleşindu-l prin superioritatea forţelor sale.

Era ca un uragan ce se aduna peste capul lui Morgan, fără ca întreprinzătorul şef să fi avut cea mai mică bănuială în timp ce se învârtea pe lângă Portobelo în aşteptarea duşmanilor, care se păzeau bine să se apropie de acel loc.

În sfârşit, Morgan s-a întors pe insula piraţilor, gândindu-se că piraţii fuseseră avertizaţi din întâmplare de prezenţa lui şi că se

renunţase la proiectul lor de teama de a-l întâlni. Fireşte, el nu ştia nimic despre jafurile şi masacrele săvârşite în numele său. După lunga sa croazieră, avea nevoie să se realimenteze înainte de a întreprinde ceva. De această dată dacă nu aducea nici o pradă, în schimb nu susţinuse nici o luptă. Dar această situaţie nu-l consola pe Morgan.

Tânărul şef era într-o stare rea de spirit, cu toate că nu lăsa să se vadă asta. Dădea ordine şi indicaţii cu o linişte şi un calm perfect pentru o nouă croazieră, atunci când frumoasa Isabella i-a cerut o convorbire.

Imediat după asta, misterioasa frumuseţe era în faţa tânărului erou, care nu bănuia defel că acest chip fermecător ascundea un suflet trădător.

— Nu i-ai întâlnit pe inamicii tăi piraţi, căpitane Morgan, s-a adresat tânăra fată şefului. Asta cel puţin este ce am auzit vorbindu-se. Aş vrea totuşi să-ţi dovedesc recunoştinţa. Aceşti bandiţi de mare încearcă să te evite din teamă. Dar eu pot să fac ca să-i întâlneşti, te asigur. Ia-mă în croaziera ta, căpitane Morgan şi vei vedea dacă mă ţin de cuvânt. Acolo unde un bărbat nu reuşeşte, o femeie care are o fineţe şi iscusinţă poate să izbutească. Cunosc o mulţime de oameni răspândiţi în colonii, deghizaţi în tot felul. Mă vei debarca pe uscat şi le voi spune că am fost salvată din întâmplare. Însă de îndată ce voi întâlni unul din aceşti indivizi, care cu siguranţă fac un comerţ strâns cu piraţii, chiar dacă nu sunt ei înşişi piraţi, mă voi strădui să-mi ascund intenţiile şi voi obţine informaţii ce-ţi vor permite să te apropii de duşmani înainte ca ei să te poată observa. Ia-mă cu tine, căpitane, şi vei vedea nişte minunăţii.

Morgan şovăia. Dispreţuia să accepte serviciile unei femei. Dar după o destul de lungă vreme de când îi căuta pe duşmani în zadar, nerăbdarea de a-i bate creştea în el fără încetare.

Pe de altă parte, Isabella nu înceta să-l roage, promiţându-i un succes sigur, într-aşa fel, încât în ciuda repulsiei interioare, el a sfârşit prin a consimţi.

Fireşte, această fată diabolică nu trebuia să ia loc la bordul uneia dintre cele mai mari corăbii. Ea s-a îmbarcat pe una mai mică, dar un velier delicat, de care Morgan se servea pentru servicii de recunoaştere şi de spionaj. A urcat şi el însuşi la bordul acestei mici corăbii, care şi-a întins imediat pânzele spre Santo Domingo. Frumoasa Isabella pretindea că aici se întâlneau frecvent piraţi deghizaţi. Finului velier nu i-a trebuit mult timp ca să-şi facă traseul. El a tras într-un port fără importanţă, pentru a

nu fi remarcat. Morgan a trimis câţiva oameni pe uscat cu Isabella. Aceasta era atât de bine deghizată şi se putea spune desfigurată, încât frumuseţea sa extraordinară nu atrăgea atenţia nimănui.

La câteva ore după asta spionii au revenit, aducând ştiri proaste.

— Căpitane, a zis unul din ei, întors primul. Ni s-au întâmplat nişte lucruri extraordinare în timp ce treceam prin apropiere de Portobelo. Se pare că ai o sosie. Ai fost văzut pretutindeni, se zice că ai prădat cu bastimentul tău o mulţime de colonii. Ai luat corăbii, ai jefuit, ai ucis, ai ridicat femei şi ai comis crimele cele mai oribile.

— Ai înnebunit? a strigat Morgan. Ce prostii îmi spui?

— Nimic, decât purul adevăr, a reafirmat piratul.

Ascultă-i pe camarazii mei, să-ţi spună acelaşi lucru. Pretutindeni se vorbeşte că ai făcut devastări în regiune, ca şi cum ar fi trecut diavolul. Pretutindeni eşti blestemat. O flotă mare compusă din vase ale tuturor naţiunilor reunite te caută prin toate locurile!

Morgan n-a vrut să creadă nimic din ceea ce-i raporta omul. A trebuit să se întoarcă ceilalţi spioni şi să confirme povestirea lui. Atunci pe tânărul şef l-a cuprins o mânie, care a făcut să se cutremure tot echipajul.

— Iată o ticăloşie mârşavă! a strigat Morgan cu o voce puternică. Nişte mizerabili au abuzat de numele meu şi au comis cruzimi înfiorătoare, pentru care vor să mă facă acum vinovat pe mine. Vai! Mă voi pregăti să-i pedepsesc şi să răzbun victimele lor şi pe mine însumi, înainte ca aceste nelegiuiri să fie uitate.

— Căpitane, au afirmat spionii, toate acestea au fost uneltite cu o viclenie infernală. Corăbiile ale căror echipaje au comis aceste crime au aceeaşi înfăţişare ca a noastră. Ele poartă chiar denumirile corăbiilor noastre. Şi echipajele strigă în toate ocaziile: „Curaj! Ura! Noi suntem corsarii căpitanului Morgan. Trăiască căpitanul Morgan!” Curând după aceasta ei se îndreaptă ca nişte demoni dezlănţuiţi asupra nefericiţilor şi comit nişte infamii care cer răzbunarea Cerului.

Viclenia unei femei

Oamenii şi-au terminat raportul atunci când s-a întors frumoasa Isabella sub deghizarea ei.

— Căpitane Morgan! a spus ea, îţi aduc o veste foarte importantă. Însă nu pot să ţi-o spun decât în patru ochi.

Morgan avea încredere în această fată străină. El o socotea un spion bun, capabil să-i aducă servicii preţioase. Cu un gest, oamenii ce-l înconjurau s-au îndepărtat.

— Căpitane, a spus atunci Isabella, am mers în oraşul vecin. Însă acolo n-am aflat decât puţine lucruri. Asta, pentru că am părăsit portul pentru a mă duce la o oarecare distanţă de acolo, într-o mică localitate unde ştiam că locuieşte o servitoare bătrână a părinţilor mei decedaţi. Ei bine! Ce crezi că am întâlnit?... Un ofiţer pe care l-am cunoscut altădată şi care aparţine echipajului portughez. Pot să adaug că acest om m-a cerut cândva în căsătorie. Fireşte, el nu m-a cunoscut şi n-a fost mai puţin mirat decât mine atunci când m-am adresat şi i-am pronunţat numele. Emoţionat de bucuria de a mă revedea, el a început să trăncănească şi mi-a destăinuit că pe acolo exista un golf cu două vase, unul portughez şi altul francez, care fac parte din marea flotă pe care naţiunile le-au trimis împotriva ta. Şi în această seară, foarte târziu, se va întruni un mare consiliu de război pe vasul portughez, ce va stabili data când se vor îndrepta bateriile împotriva ta.

— Vai! Ei nu mă au încă, a lăsat să-i scape Morgan, şi vor învăţa să-l cunoască pe adevăratul dominator al mării.

— Încă n-am terminat, căpitane, a continuat frumoasa Isabella. Ofiţerul a adus vorba despre dragostea lui pentru mine şi m-a rugat, întrucât trebuia să se întoarcă repede la bord, să-i dau o întâlnire chiar pe corabia lui. În această seară el este de gardă şi va îndepărta pe toţi matelotii la teuga de la pupa, ca să pot urca la bord fără a fi observată. Este foarte uşor de ajuns până la corabie. Ea se află aproape de ţărm. Apa este atât de adâncă în acest loc, încât corabia atinge aproape coasta. Este aruncată şi o pasarelă pentru a se comunica direct cu uscatul. În ciuda repulsiei, eu i-am promis ofiţerului că am să merg în această seară la întâlnire. El nu poate să-mi facă nici un rău. Însă în timpul cât se va ocupa de mine, va fi poate cu putinţă să te urci la bord şi să iei parte la consiliul de război, fără a fi văzut,

datorită întunericului. Comandanţii se reunesc în cabina mare de la pupa. În timpul cât voi flecări cu ofiţerul meu, vei putea face vreo câteva lucruri mai serioase şi mai folositoare.

Căpitanul Morgan nu avea nici un motiv să nu se încreadă în tânăra fată. Cu toate că profeţiile ei privitoare la Portobelo nu se realizaseră, ceea ce spunea acum era real. Într-adevăr, era de cea mai mare importanţă ca Morgan să cunoască măsurile pe care flota unită le lua împotriva lui. Se găsea în faţa unui inamic ce dispunea de forţe zdrobitoare. Dacă vasele sale, aflate încă foarte departe, soseau în vecinătatea flotei combinate, ar fi fost cu uşurinţă distruse. Avea deci cel mai presant interes să se intereseze de dispunerea şi mişcările probabile ale acestei flote. De aceea, n-a şovăit să încerce aventura.

— Da, fă aceasta, căpitane, a insistat frumoasa Isabella. Te-ai purtat atât de loial cu mine, încât simt datoria intimă de a-mi exprima recunoştinţa faţă de tine. Nimeni nu va avea vreo suspiciune că vei veni pe vas. Vei proceda cu foarte mare atenţie şi cu ochii şi urechile încordate. Iar eu voi face ceea ce voi putea! …

Noaptea promitea să fie întunecoasă. Nu era lună şi cerul era acoperit cu nori negri, prevestind o furtună a doua zi. Pe cărarea ce ducea la golful cel mare se furişau două umbre, un bărbat şi o femeie: aceasta era frumoasa Isabella însoţită de căpitanul Morgan, care-şi dovedea odată în plus dispreţul faţă de primejdie. Oamenii săi l-au rugat să li se permită să-l urmeze. Dar n-a vrut. Nu puteau să-i fie de nici un folos pe uscat. În schimb erau necesari la bord în cazul când ar fi trebuit să se ridice ancora în grabă.

Morgan nu se mira peste măsură că nişte corăbii de război ancoraseră în acest golf singuratic, care primea adesea nave atunci când portul era prea plin.

Noaptea era deci neagră ca cerneala. De-abia dacă ochii de vultur ai căpitanului puteau să desluşească contururile corăbiilor, care nu erau luminate de nici un felinar. Această constatare nu avea nimic remarcabil. Vasele ancorate în afara portului preferau să rămână nevăzute pentru a nu atrage spioni. Bastimentul, care era cel mai îndepărtat din golf, de-abia se observa, ca o masă mare şi întunecată în spaţiul obscur.

Celălalt era mai aproape de coastă, aşa cum îi spusese Isabella. La o distanţă destul de mare ardeau nişte lumini. Erau cele ale unui sat, aproape complet ascuns în pădure.

— Adoratorul meu trebuie să mă aştepte cu nerăbdare, a

şoptit Isabella însoţitorului ei. De altminteri, aproape că am şi ajuns la pasarelă. Lasă-mă să trec prima, căci nu trebuie ca el să te vadă. Când voi fi la bord, după un moment poţi să mă urmezi cu precauţie. Dar, te rog, nu te lăsa văzut, cu atât mai mult tu decât eu, care mă voi găsi într-o situaţie mai avantajoasă.

Curând s-a văzut pasarela ce lega uscatul cu corabia. Cu precauţie, Isabella a trecut pe scândura tremurătoare şi a dispărut în întuneric. Căpitanul, care era acoperit cu o manta, s-a oprit o clipă. Pe corabie domnea cea mai adâncă linişte. Nu se vedea decât puţină lumină, alături, la teuga de la pupa. Această lumină provenită de la un felinar se strecura printr-o perdea bine trasă. Evident că acolo era locul unde se ţinea consiliul de război.

În sfârşit, Morgan a crezut că era timpul să înainteze la rândul său. Fără zgomot, ca o fantomă, el s-a furişat pe pasarela grosolană, pândind în toate părţile şi ascultând cu toate urechile lui. Ofiţerul amoros îndepărtase într-adevăr santinelele. De altminteri era inutil ca în acest golf adăpostit, să fie prea mult personal de serviciu. Aproape tot echipajul putea să se bucure de odihna nopţii.

Morgan mergea în pas de lup. Deodată s-a oprit. Auzise aproape o voce blândă. Reţinându-şi respiraţia pentru a asculta mai bine, a recunoscut distinct vocea Isabellei. Vorbea cu un bărbat, fireşte ofiţerul care-i dăduse întâlnire. Însă era atât de întuneric, încât nu putea observa cuplul. În afară de asta, Morgan nu auzea nici un zgomot. Pe corabie domnea o linişte mortală. Îndrăzneţul căpitan s-a apropiat încet de cabina luminată.

El cunoştea, este nevoie s-o spunem? Aranjamentul unei corăbii în cele mai mici amănunte. Înainte de a ajunge la cabina teugei de la pupa a trebuit să treacă printr-un culoar întunecos, care conducea la cabinele ofiţerilor. Morgan s-a gândit că putea să asculte de acolo mai lesne discuţiile.

Totul părea să meargă bine. Uşa era întredeschisă. Morgan a intrat în culoar şi a auzit distinct o voce aspră nu prea departe de el. Nu exista nici o îndoială, aceştia erau comandanţii corăbiilor, pe cale de a discuta hotărârile de luat împotriva căpitanului de flibustieri. În această clipă tânărul şef a auzit pronunţându-i-se numele său. S-a oprit şi şi-a dublat atenţia, neîndepărtându-se de cabina de consiliu. Deodată a răsunat un lovitură violentă, ca şi cum s-ar fi închis o uşă, ce a fost încuiată de două ori. Morgan s-a întors şi a observat că era chiar uşa prin care intrase în culoar. Auzise clar o cheie întorcându-se în lacăt. Îndată după aceasta, i-a ajuns la urechi un alt zgomot. Era un şuierat ascuţit şi strident

de fluier ce venea de pe punte.

Prizonier

Morgan s-a mirat de ce uşa fusese închisă din afară, dar nu a vrut să vadă într-asta decât efectul întâmplării. Totuşi, aceasta i-a dat de gândit şi s-a strecurat tatonând în lungul culoarului până ce a ajuns la o scară ce părea să coboare în jos. S-a oprit acolo şi a pus mâna pe clanţa unei uşi. Căuta să-şi dea seama de ceea ce se petrecea. În cabină zgomotul sporea mereu. Nişte voci strigau confuz. Pe punte şuieratul a răsunat din nou. În acelaşi timp, Morgan a auzit deasupra un tropăit zgomotos de picioare grăbite şi numeroase. Eroul nostru încă nu credea că toate acestea se făceau împotriva lui şi se întreba care putea să fie cauza acestei alerte subite.

Dar n-a întârziat să-şi recunoască greşeala. O voce a strigat prin tambuchiul ce dădea pe punte.

— Hei, băieţi, atenţie! Vicleana vulpe a căzut în sfârşit în capcană! Toţi oamenii în picioare! Pornim acum în larg. Haide, copii! Şiretenia a reuşit. L-am prins pe Morgan!

Şeful piraţilor a rămas pe loc ca bătut în cuie, neştiind ce avea de făcut. Nu înţelegea decât un lucru, prea evident. Era victima unei trădări şi prizonier la bordul unei corăbii de război, pe care o credea portugheză.

— Îmi voi vinde scump viaţa, a spus tânărul şef scrâşnind din dinţi. Am nimerit prosteşte într-o cursă, din nebăgare de seamă. Ar fi trebuit să fiu atent! Am fost de o încredere oarbă, astfel că tânăra aceea m-a trădat!... Îmi vine încă greu să cred, în ciuda tuturor aparenţelor. Aş! Viitorul va rezolva această problemă! Nu-i vreme de prelungit asemenea monolog. Va trebui să mă resemnez cu soarta, sau să acţionez fără a pierde o clipă.

Urmând prima impulsie, el a coborât repede pe scară mergând pe dibuite. Curând a întâlnit o uşă. Cheia era la locul ei. A deschis şi a recunoscut imediat că se afla într-un fel de buncăr cu alimente. Cunoscând perfect instalaţia interioară a unei nave, Morgan ştia că această încăpere conţinea hrana ofiţerilor. Locul era destul de strâmt, încurcat şi mirositor, fără o altă deschidere decât intrarea. Piratul a auzit câţiva şobolani luând-o la sănătoasa pe lângă el. A închis repede uşa, dar întrucât nu avea zăvor şi încuietoarea era exterioară, Morgan pipăind în jurul lui, a găsit câteva butoaie pline cu carne sărată şi a rostogolit două din ele înainte. Apoi, cu o forţă de Hercule, a pus pe un al treilea

deasupra celorlalte două, construind un fel de baricadă. După asta a aşteptat în întuneric, să vadă ce avea să se întâmple. Pe corabie domnea o activitate febrilă. Morgan a observat repede că bastimentul nu era ancorat cu ancorele, ci numai amarat de uscat, astfel că i-au fost de ajuns lăţimea amarelor şi după oscilaţiile navei, a simţit că plutea deja pe apele golfului.

Şi-a trecut repede în revistă armele. Avea la şold o sabie, pusă de multe ori la încercare, două pistoale la centură şi o bună provizie de muniţie în sacoşă. Se înfrunta mult prea adesea cu moartea pentru a-l încerca vreo teamă, cu toate că vedea situaţia sa disperată. Cu siguranţă că era transportat în vreun port fortificat, de unde avea să fie predat ca prizonier autorităţilor militare.

Morgan şi-a muşcat buzele până la sânge şi era de presupus că putea să ajungă într-o situaţie şi mai rea decât acum. Într-adevăr, timpul nu se scurgea fără a se ivi nişte lucruri neprevăzute şi îngrozitoare.

Deasupra lui activitatea era în creştere. Trebuia să se afle pe vas un număr neobişnuit de oameni. Tropăitul, strigătele de tot soiul sporeau minut după minut. Morgan se mira că un asemenea vacarm putea să domnească pe o corabie de război. Însă poate nu era decât bucuria pentru capturarea sa, care făcea ca echipajul să sloboadă asemenea strigăte îndârjite. Era evident că-l căutau pe sus. Dar curând paşii s-au apropiat.

— Trebuie să coborâm scara, a strigat o voce răguşită ce l-a uluit pe Morgan. Cu atât mai bine! Jos el va putea încă şi mai puţin să scape. Însă fiţi atenţi, băieţi! Păziţi-vă! Este înarmat şi acest individ disperat ştie să-şi mânuiască drăguţ sabia. Asta nu-l va împiedica să taie o duzină din capetele noastre. Dar ne trebuie această vulpe vie! Merită să fie atârnat de picioare de verga cea mai de sus a catargului înalt!

Morgan tremura de încordare. Cunoştea această voce. Într-o clipă totul a devenit clar pentru el.

— Trădare, oribilă trădare! a murmurat el. Cei ce compun echipajul corăbiei sunt portughezi. Deci asta nu-i o corabie de război. Nu, aceasta-i un corsar, o spumă de mare, comandată de unul din duşmanii mei cei mai înverşunaţi! Cunosc această voce. Asta-i a lui Andrade, un şef de bandiţi care a comis adesea grozăvenii în aceste ape. Vai, Morgan, cum ai putut să procedezi cu atâta imprudenţă? Ai căzut atât de orbeşte ca şi o cârtiţă în capcana ce ţi s-a întins!

Pe scară au izbucnit hohote de râs răsunătoare. O mulţime de

piraţi, îndârjiţi ca nişte câini de vânătoare în goană după animale se îngrămădeau în jos, agitând pistoale şi căngi de abordaj.

Da, trădarea reuşise. Frumoasa Isabella, nepoata căpitanului Andrade, îşi jucase minunat rolul. Prin echipajul unui cuter ce se ţinuse ascuns, ea putuse să trimită ştiri de tot felul, pe care şefii piraţilor le-au folosit pentru a comite atrocităţile în linişte, fără nici o teamă, dându-le pe seama lui Morgan, în timp ce acesta se învârtea cu corăbiile sale la Portobelo. Aceşti mizerabili n-au îndrăznit să întreprindă un atac împotriva insulei unde căpitanul Morgan îşi avea cartierul general, căci oricare ar fi fost forţele lor, ei se temeau de rezistenţa sa. De aceea frumoasa Isabella improvizase o altă treabă, şmecherească şi mincinoasă. Într-adevăr, nu se aflaseră prea multe de ceea ce ea dădea în vileag şi de tot ce ieşea din gura sa perfidă şi falsă. Cele două corăbii pe care Morgan le găsise în golf nu intraseră acolo decât spre seară, după ce Isabella s-a înţeles cu un spion. Una din aceste corăbii, cea a unchiului, era amarată la coastă şi se ştia cum avea să fie atras Morgan în cursă, unde pierzania sa era sigură.

Sus pe punte, diabolica creatură era acum cu Andrade, bucurându-se cu căpitanul englez Jefferson, comandantul celeilalte corăbii!

— Ai făcut asta în chip minunat, fetiţo, a strigat portughezul de îndată ce bastimentul său s-a îndepărtat puţin de ţărm. Toate complimentele mele! Îţi rezerv pentru tine nişte diamante superbe, albe sau roşii! Da, ai dat o lovitură de maistru! De această dată vulpea este prinsă şi când va fi mort, nu ne vom mai teme defel de echipajele sale, lipsite de şeful lor, de leul care-şi duce şacalii în luptă. Îi vom distruge şi vom fi stăpânii mărilor!

— E adevărat, unchiule! a exclamat şireata fiinţă. Ascultă totuşi ce am mai hotărât. Nimeni nu trebuie să afle că Morgan este mort, pentru că sub numele său de-acum înainte vei întreprinde expediţii şi vei captura vase. În ce mă priveşte, voi avea grijă ca flota combinată să nu se afle niciodată acolo unde vom da iama în bogatele colonii. Ea va ajunge întotdeauna prea târziu, sau va căuta în altă parte. Afară de asta, voi şti să aranjez ca vasele de război să extermine pe oamenii lui Morgan şi să ne ferim astfel în bună parte de primejdii. În aceste condiţii, vom putea face ceea ce vom vrea şi atunci vom duce o adevărată viaţă de piraţi!

— Ai dreptate, Isabella, a spus Andrade foarte bucuros, în timp ce Jefferson încuviinţa mulţumit de sine. E adevărat, meriţi să fii

montată în aur, ca un diamant de preţ! Pe cuvântul meu! Viclenia unei femei depăşeşte totul. Deci, vom sfârşi cu Morgan. Nu pot încă să cred că el se află prizonier la bordul meu. Este oare în stare bună după toate cele întâmplate?

— Desigur, unchiule, este, a ripostat frumoasa trădătoare. Se poate pune mâna în foc! Este un condamnat la moarte şi nimic nu poate să-l salveze! Haide! Sfârşiţi-o odată cu el! Trebuie să moară!

Cei doi căpitani de piraţi s-au ferit să coboare primii. Au calculat foarte bine, că Morgan care-i cunoştea, şi-ar fi îndreptat mai întâi pistoalele asupra piepturilor lor.

Jos s-a auzit un zgomot formidabil. Doi sau trei mateloţi au urcat scara câte patru trepte.

— Morgan nu se găseşte în nici o parte, au anunţat ei gâfâind. Şi totuşi, nu poate să fie departe! Caporalul crede că trebuie să se afle în buncărul cu provizii, căruia nu i se poate deschide uşa.

— Fireşte, acolo trebuie să se fi refugiat, a mugit Andrade furios. Iată-l de două ori în capcană! Este adevărat că are mâncare din abundenţă, căci acolo se găsesc alimentele noastre, ale mele şi ale ofiţerilor mei. Sfârşiţi-o repede, băieţi! Împingeţi uşa şi aruncaţi-vă în masă asupra ei, deoarece nu-i decât singur! Legaţi-l cu parâme şi aduceţi-l pe punte şi la cele dintâi raze ale soarelui îl vom judeca după toate regulile. Vai! Ne vom bucura din tot sufletul când Morgan în spaima morţii ne va ruga poate să-l lăsăm în viaţă! Ah! Ce plăcere! Îl voi atârna pe blestemat pe cea mai de sus vergă! Acolo se va zbate timp de multe ore până ce îi va veni moartea! Va atârna acolo gol de tot şi păsările mării îi vor înghiţi carnea, atât de bine, încât nu-i vor rămâne decât oasele balansându-se în văzduh. Voi face un trofeu din scheletul său şi îi voi fixa craniul pe un stâlp în insula noastră. Înainte, băieţi! Forţaţi-l să iasă din gaură! Trebuie să-l am viu. Să nu faceţi mutre în faţa unui singur om!

Piraţii furioşi nu s-au lăsat să li se spună de două ori. Juraseră de multe ori să se răzbune pe Morgan când le zădărnicea atacurile şi îi urmărea înainte de a fi putut să săvârşească cruzimi. Au adus doi sau trei bulumaci pentru a sparge uşa buncărului cu provizii. Dar asta nu a mers aşa de repede cum s-a crezut. Uşa era solidă şi masivă, Era chiar barată cu drugi de fier, căci piraţii pofteau adesea să guste din mâncărurile alese şi fine ale şefilor lor. Această scenă sinistră era luminată de nişte felinare. Opt piraţi robuşti lucrau ca nişte turbaţi. Cu braţele goale şi musculoase, terminate prin mâini viguroase loveau fără

încetare uşa închisă, cu un elan înspăimântător. Dar ea nu ceda, căci butoaiele îngrămădite opuneau o rezistenţă enormă şi neaşteptată acestor atacuri furibunde.

— Înainte, înainte! strigau piraţii încurajându-se între ei. Trebuie să-l păcălim pe Morgan! Pare să fi baricadat uşa pe dinăuntru. Dar vom pătrunde totuşi la el!

Una din barele de fier a porţii a sărit sub izbitura greului bulumac împins cu o violenţă teribilă. În panoul uşii a apărut o crăpătură. Oamenii au scos un strigăt de triumf. Au crezut că puteau să năvălească într-un minut. Dar în acelaşi moment când au ridicat mai sus levierele, pentru a da o nouă lovitură asupra lemnului, prin fisură a ieşit un nor de fum alb, ca un val de aburi şi a răsunat o dublă împuşcătură, răspunzându-i două ţipete. Cei doi piraţi cu craniile zdrobite s-au dat îndărăt clătinându-se şi căzând pe spate. Morgan a profitat de această deschidere pentru a-şi descărca pistoalele de calibru mare asupra agresorilor. Apoi s-a grăbit să le reîncarce.

Printre piraţi s-a produs un moment de zăpăceală. Moartea intervenise în joc atât de subit, încât cei mai curajoşi s-au oprit cu ochii fixaţi asupra muribunzilor, ale căror membre se mişcau convulsiv în spasme de agonie. De sus au răsunat vocile şefilor, încurajându-şi oamenii ca să-şi continue treaba până la capăt.

— Dar sfărâmaţi în bucăţi uşa aceea! strigau ei turbaţi de mânie. Aveţi de-a face doar cu un singur om! De îndată ce se va deschide uşa, aruncaţi asupra lui funii cu laţ! Amintiţi-vă că trebuie să fie prins de viu!

Drept răspuns, s-au auzit din nou detunând cele două pistoale pe care Morgan le încărcase grăbit.

A tras cu lovituri sigure şi de aproape asupra luminii felinarelor pe care piraţii le ţineau în mâini.

Aproape în acelaşi loc unde se aflau trântiţi cei doi bandiţi deja ucişi, o nouă pereche de aceşti bădărani periculoşi a căzut horcăind în faţa uşii acestei mici fortificaţii.

De această dată primul moment de surprindere trecuse. Furia nu mai lăsa loc pentru teamă. Cu o mânie nemărginită, piraţii portughezi s-au repezit asupra porţii şi au început să bată fără încetare, cu lovituri de leviere şi bare de ancoră.

Cât priveşte pe Morgan, el nu era inactiv. Se bătea ca un leu, trăgând şi descărcând necontenit pistoalele. La scurte intervale pocneau dublele sale împuşcături, doborând de fiecare dată câte doi tâlhari prea îndrăzneţi. Însă aceştia nu se lăsau. Ridicându-şi morţii pe măsură ce cădeau, îşi dublau energia în asaltul

împotriva baricadei improvizate de neclintitul lor inamic.

Dar fierăria ceda. O balama atârna agăţată. Puternicele scânduri de stejar se desfăceau. Uşa scârţâia şi se clătina în toate părţile. Însă Morgan era încă adăpostit de butoaiele de alimente, pe care le îngrămădise pe două rânduri, unele peste altele. De acolo, curajosul căpitan trimitea cu o rapiditate nemaipomenită şi pentru a spune aşa, neîntreruptă, gloanţe sigure în masa agresorilor săi ce urlau de moarte. Cu toate acestea, între timp el era dus spre larg departe de camarazii săi.

Primejdie sporită

Sus, pe coridorul care conducea la cabine erau postaţi cei doi comandanţi de corsari, englezul Jefferson şi portughezul Andrade, şi alături de aceştia, frumoasa lui nepoată, perfida Isabella. Acest trio de nelegiuiţi rămânea la adăpost, îndemnându-i cu înflăcărare pe atacatori, însă nu luau parte ei înşişi la atac. Nu era deloc sigur că cei doi şefi de bandiţi de mare se ţineau inactivi. Nu le lipsea curajul, ei îl dovediseră de multe ori. Însă se gândeau că era mai bine să se păstreze pentru a prezida torturile de care se bucurau de pe acum, împotriva inamicul lor învins.

— Se apără ca un diavol! a strigat Jefferson. Eu nu l-aş fi crezut! Nu mi l-am închipuit în felul acesta pe Morgan!

— Da, este un curajos, a spus fără să vrea Isabella, ai cărei ochi frumoşi lansau fulgere. Rece ca gheaţa, faţă de sexul meu, dar pasionat când e vorba de luptă! Cu siguranţă, sunt duşmanul lui, dar nu pot să-mi reţin admiraţia faţă de el.

Jefferson a aruncat o privire ciudată către nepoata lui Andrade. Cuvintele lui Isabella nu-i plăceau defel. Ştia prea bine că adesea admiraţia face să se nască dragostea. Dar după toate, nu era mare lucru să se teamă. Morgan susţinea o luptă disperată, în care trebuia să fie învins în cele din urmă şi Isabella nu era o femeie care să-şi bată capul cu morţii.

— De câtă vreme trage? a murmurat Andrade neliniştit. Muniţia trebuie să i se sfârşească... Şi pierd o mulţime de oameni.

— Ei! Nu mai mulţi decât mine! a hârâit Jefferson. Eu am venit la bord cu un mare număr de englezi de ai mei şi au căzut tot atât de mulţi ca şi portughezii tăi. Dar ai dreptate, dragul meu camarad, trebuie s-o sfârşim. De altminteri, nu va mai dura. Trage deja la intervale tot mai rare.

Piraţii de jos deveneau şi ei din ce în ce mai nerăbdători. Câte unii se aruncau înainte şi trăgeau lovituri de pistol la întâmplare, prin deschizături, în buncăr. Nu sperau să-l ucidă pe Morgan, ci voiau să-l prindă de viu. Se gândeau doar să-l rănească, ca să-l facă să nu mai prelungească rezistenţa. Cu toate acestea, butoaiele cu provizii erau pline şi compacte şi spaţiul strâmt, astfel că era încă eficient protejat căpitanul cu pavilionul negru.

Gloanţele se pierdeau ciuruind cu trosnete puternicele butoaie

de slănină şi de făină. Şi dacă câte o dată ele treceau prin intervale şi-l atingeau uşor pe Morgan, nici unul nu-l rănea.

De altfel, Andrade avea dreptate: muniţiile căpitanului se apropiau de sfârşit. Morgan îşi introducea ultimele două gloanţe pe ţevile pistoalelor încă destul de calde. Atacatorii continuau să lovească cu turbare uşa, îndârjindu-se asupra ei mai ales doi piraţi de înălţime colosală. În sfârşit, s-a dat lovitura decisivă. Panourile, lipsite de cadrul lor, s-au desprins de balamalele din fier ce le mai menţineau încă şi au căzut în bucăţi. Morgan a tras ultimele sale două focuri, lovindu-i în cap pe cei doi giganţi. Dar butoaiele erau acum cu totul descoperite şi între ele şi ungherele porţii ciopârţite rămâneau deschideri destul de largi, prin care piraţii puteau să pătrundă.

Curajosul căpitan se aştepta la această primejdie sporită. Hotărârea îi era luată şi în timp ce fumul celor din urmă două împuşcături a umplut culoarul, el şi-a scos greaua lui spadă din teacă şi a sărit afară, prin aceeaşi breşă pe care moartea avea s-o facă prin mijlocul piraţilor. Apariţia bruscă a figurii sale bărbăteşti şi chipeşe întrevăzută prin desimea norului de fum, a stârnit răcnete sălbatice, în care turbarea se amesteca cu teama. Un pirat care ţinea în mână o rangă enormă a ridicat-o ca să-l lovească. Dar printr-o mişcare agilă, Morgan a evitat groaznica lovitură. Greaua bară a căzut în gol scăpând din măna piratului, şi acesta a căzut mort străpuns în piept, alături de un alt cadavru. Morgan a făcut un pas cu sabia sus. Nu avea destul loc pentru a se bate, fiind strâns presat de îmbulzeala urlătoare a piraţilor englezi şi portughezi, toţi înghesuindu-se şi gesticulând ca să ajungă la el.

Situaţia era disperată, dar Morgan nu dispera. Fumul ce se aduna în acest soi de culoar strâmt îl mai apăra un pic şi-i uşura parţial mişcările şi vederea. Însă fumul începea să se risipească şi claritatea felinarelor a fost suficientă pentru a da mai multă lumină. Erau unica ţintă ce se oferea lovituri sale!

Hotărârea a fost luată imediat. Aceste felinare pe care le purtau mai mulţi piraţi erau fireşte destul de aproape de uşă, pe cât putea fi cu putinţă, pentru a lumina mai bine locul luptei. Cu sabia lui grea, Morgan lovea în dreapta şi în stânga. Prin clarul lumini zburau cu clinchete resturi de metal şi felinarele se stingeau. Nu ardea decât unul singur, şi acesta lumina cel mai mult, căci era prevăzut în interior cu un disc concav din metal spoit, care multiplica lumina reflectând-o.

— Iată-l! a strigat piratul care purta acest felinar, dându-se

instinctiv înapoi. Dar doborâţi-l odată! Ce dracu, faceţi-vă treaba!

Trei oameni de statură gigantică s-au aruncat în acelaşi timp asupra lui Morgan pentru a-l îmbrăţişa şi a-l arunca jos. Dar cele două teribile lovituri în tibia, i-au desprins rapid pe unul şi pe celălalt de tânărul erou, făcându-i să cadă pe cei doi coloşi în genunchi şi în timp ce scoteau urlete de durere, Morgan şi-a întins sabia deasupra capetelor lor, atingând braţul omului care purta ultimul felinar. Încheietura mâinii i-a căzut tăiată şi felinarul s-a spart pe podea cu zgomot.

Întunericul era total, aşa cum dorea Morgan. Orbit, în acest val de oameni acoperiţi de întuneric, întreprinzătorul căpitan lovea cu sabia şi tăia, întâlnind pretutindeni corpuri în care se înfigea splendida sa sabie. Mergea peste cadavre. Câteodată picioarele îi alunecau pe o mare de sânge. Puţin câte puţin, în jurul său se forma un spaţiu liber, pe măsură ce tot mai mulţi duşmani erau doborâţi, acoperind podeaua.

În acest întuneric piraţii nu puteau să se servească de armele lor de teamă să nu se ucidă între ei. Morgan era sigur că de fiecare dată când lovea, acel atins era cu siguranţă un duşman. Toate eforturile sale urmăreau să se îndepărteze. Marea primejdie pentru el era să nu fie lovit din spate, astfel că-şi trimitea loviturile în toate părţile, neînaintând decât încet şi cu cea mai mare prudenţă. Îşi accelera totuşi mişcările, căci i se părea că adversarii se retrăgeau mai repede. N-a încercat să ajungă la lumină, pe scara punţii, unde piraţii erau masaţi pe fiecare treaptă şi acolo s-ar fi găsit mereu alţii care să-i înlocuiască pe cei care cădeau. Poate găsea o altă scară, la celălalt capăt al coridorului.

Deodată a auzit un zgomot în faţa sa, nişte strigăte şi tropote, ca şi cum o mulţime încerca să evite o primejdie şi se întorcea îngrămădindu-se. El a mai înaintat totuşi, dar podeaua i-a fugit de sub picioare! A căzut drept, ţinându-şi instinctiv sabia în aer, astfel încât să nu se străpungă în cădere. Oricât de rapidă era căderea, a avut timp să înţeleagă că se prăbuşea în fundul calei şi că urma fără îndoială ca aici să-şi rupă membrele. Dar corabia avea un lest de nisip şi Morgan a căzut pe un teren relativ moale, în aşa fel că a putut să-şi revină cât ai clipi din ochi. Fusese deschis un tambuchi, sau chiar aşa era el? În tot cazul, era de-ajuns ca să scape deocamdată de agresorii săi, miraţi că nu mai auzeau loviturile furioase ale uriaşei sale săbii.

— Ce se petrece acolo? s-a auzit grohăitul vocii lui Andrade. De ce s-a făcut atât de întuneric jos? Hei! Hei! Băieţi, de ce aţi

stins felinarele?

— Nu noi am fost aceia care le-am stins, s-a strigat de jos. Le-a distrus Morgan. El împarte lovituri în jurul său ca ieşit din minţi. Coborâţi alte felinare, ca să-l putem prinde în sfârşit!

Curând au fost aduse felinarele ce erau suspendate pe punte. Cei doi căpitani le-au trecut ei înşişi în mâinile piraţilor celor mai apropiaţi de ei. S-a răspândit o lumină vie, care a luminat din nou locul luptei. S-au putut vedea oamenii zăcând pe podea, morţi sau răniţi, formând pe alocuri grămezi. În fund, mulţimea agitată se pregătea să se repeadă din nou asupra lui Morgan. Dar acesta dispăruse fără a lăsa nici o urmă!

— Unde se află? se striga. Este imposibil să fi trecut pe aici. Întreaga scară e înţesată de lume. Nu i se vede nicăieri corpul. Cum poate să fi dispărut?

Felinarele au luminat tambuchiul deschis.

De îndată ce privirile s-au uitat acolo, toţi au înţeles că omul pe care-l urmăreau trebuia să fi sărit prin gaura larg deschisă, sau să fi căzut fără voie. S-a aruncat un felinar şi piraţii s-au aplecat pe margini, distingând totul până în fundul calei. Acolo au văzut în picioare, pe nisip, cu sabia în mână, un om cu chipul frumos, roşu de mânie şi înflăcărare. Acesta era căpitanul Morgan, gata să primească un nou atac. Dar nimeni nu îndrăznea să-l urmeze pe aceeaşi cale pe care o luase acesta. Cu atât mai puţin să se arunce în sabia lui.

Fundul corăbiei lui Andrade era împărţit în mai multe compartimente, separate una de alta prin pereţi etanşi. Pe vremea aceea cea mai mare parte a corăbiilor erau construite la fel, pentru a evita scufundarea în mare, ori de câte ori coca se spărgea ciocnindu-se de recifurile de corali răspândite în aceste ape primejdioase. În caz că un val producea o spărtură, un singur compartiment interesa, cel lovit şi umplut cu apă, în timp ce celelalte îşi menţineau plutirea.

Morgan se găsea deci într-unul din aceste compartimente, relativ restrânse, încât nisipul umplea aproape mai puţin de o treime din volumul său. Pereţii masivi care despărţeau aceste compartimente în aşa fel încât să nu lase să treacă apa, erau atât de solizi, încât nu puteai să te gândeşti să ieşi din locul unde te afli. Singura cale pentru a scăpa de aici era să te urci din nou la tambuchi.

Piraţii scoşi din sărite şi neştiind în ce parte s-o ia, cereau prezenţa căpitanului lor, care a sosit fără grabă, însoţit de Isabella.

— Morgan este acolo, au vociferat oamenii îngrămădiţi şi scoşi din sărite. Trebuie să tragem de sus cu carabinele. Un glonţ îi va zdrobi îndată craniul.

— Hotărât că mi-ar plăcea mai mult să-l am viu, a răspuns Jefferson. Să fie ucis cu un glonţ este o moarte prea rapidă. Ştiţi bine că v-am făgăduit aceasta! Mâine îl vom prinde cu picioarele de cea mai înaltă vergă şi-l vom vedea zbătându-se drăguţ în aer în jurul parâmei sale până ce va crăpa. Aceasta trebuie să fie o plăcere pentru toată ziua!

— Este cu neputinţă să-l tragi de acolo şi să-l ridici încoace, a zis un om scrâşnind din dinţi. Morgan mânuieşte sabia cu o violenţă şi precizie de înspăimântat. Toţi cei ce vor îndrăzni să se apropie de el vor fi seceraţi. Şi tambuchiul este atât de strâmt, încât nu vor putea coborî decât cel mult doi oameni deodată!

Cazul era încurcat. Jefferson şi Andrade se priveau dezorientaţi.

— Dacă nu se poate coborî jos, a fost de părere un alt pirat, vom încerca altceva! Trage-l până aici, căpitane! Să ne dăm silinţa să-l prindem cu un lasou!

— Lasoul i-ar prinde sabia şi nu capul lui Morgan.

Jefferson, încăpăţânat să aibă o pradă vie pentru a se distra de agonia ei, se scărpina în urechi.

Andrade şi-a aruncat în jurul lui o privire decepţionată. În acel moment căpitanul portughez a simţit că i se atinge braţul. S-a întors şi a văzut-o în faţa lui pe frumoasa nepoată, pe perfida Isabella.

— Unchiule, a şoptit frumoasa, am să-ţi dau un sfat. Este un mijloc excelent pe care vreau să-l afli. Numai o întrebare. Ce compartiment este cel mai bine închis?

— Desigur, fata mea, i-a răspuns portughezul mirat. Dar ce vrei să spui?

— Lasă-mă să fac eu, a reluat cu un râs straniu această meşteră în înşelătorie. Pe cuvântul meu, unchiule, în foarte puţin timp îl vei avea pe Morgan viu, în puterea ta! Îţi promit. Se va preda singur, te asigur, crede-mă.

Ceasul suprem

Căpitanul Morgan era chircit în spate de tot, cu sabia ce o ţinea pregătită, mirându-se că adversarii săi rămâneau atât de lung timp liniştiţi. Se gândeau bine că proiectau vreo lovitură vicleană şi era gata să reîncepe lupta sa disperată. Credea că bandiţii se hotărâseră să arunce un cablu prin tambuchi şi să se lase să alunece pe el înăuntru. Dacă aceasta era tactica lor, el era convins că putea să-i doboare tot atât de repede pe cât coborau.

Dar aşteptarea lui nu s-a realizat deloc. Piraţii nu se mai arătau. Morgan îi auzea doar alergând încolo şi încoace, răzând şi chemându-se, ca pentru pregătirea unui atac.

— Ce fac acolo sus? a murmurat neînfrântul Morgan. Evident că pregătesc ceva. Dar ce?

Deodată a perceput un zgomot deosebit. Era ca şi cum s-ar fi tras pe podea un obiect lung şi greu, până aproape de tambuchiul mereu deschis.

N-a reuşit să înţeleagă ce încercau să întreprindă adversarii săi. Timp de un moment a stăruit o tăcere adâncă, care-i amintea de calmul dinaintea furtunii.

Deodată, Morgan a auzit un alt zgomot, înfundat şi întretăiat de scârţâituri, comparabile cu nişte plânsete lungi. Acel zgomot îl cunoştea bine.

— Ce poate să însemne asta? se gândea el. Lucrau la pompe? Despre ce dracu e vorba?

Un moment după aceasta i-a venit răspunsul la întrebare. A auzit un fel de bolboroseală venind pe tambuchi, în timp ce clipocea ceva cu mare zgomot pe nisip. Erau adevărate şiroaie. Prin minte i-a trecut ca un fulger o lumină. A înţeles totul. Duşmanii concepuseră un plan cu adevărat diabolic, pentru a-l scoate din bârlogul unde se ascunsese! Se adusese până la tambuchi o conductă mare din pânză de corabie şi o parte din echipaj pompa pentru a umple cu apă compartimentul etanş.

Astfel, avea să fie curând nevoit să înoate la suprafaţa apei, ca un câine într-un bazin, şi când ajungea la nivelul ieşirii din teugă, şireţilor nu le rămânea decât să se aplece pentru a-l apuca în trecere şi a-l ridica în mijlocul lor!

— Ah! Câinii, demonii! a murmurat Morgan. Vicleana este cu adevărat diabolică!

La început nisipul a absorbit apa pe care o trimitea pompa, însă a fost repede acoperit. Întrucât spaţiul era restrâns, lui Morgan nu-i trebuia mult ca să simtă apa scăldându-i părul de pe cap. Ce să facă? Nu voia cu nici un preţ să cadă viu în puterea duşmanilor săi şi pe de altă parte, nu putea să se resemneze, s-o sfârşească cu viaţa înotând fără glorie într-o gaură. Nu, nu, trebuia să găsească ceva. Apa îi urcase până la genunchi. Îşi pusese sabia în teacă şi a străbătut încăperea inundată pipăind cu picioarele şi cu mâinile pe sub apă, căutând instinctiv şi fără un plan stabilit un mijloc de salvare. Deja apa îi ajungea la şold.

— Îl avem, îl avem, strigau de sus piraţii. De această dată nu ne va scăpa. Atenţie! Va înota ca o pisică înecată. Nu ne va rămâne decât să-l scoatem!

Morgan scrâşnea din dinţi auzind aceste vorbe. Deodată piciorul a lovit un obiect dur. S-a aplecat şi a prins un fel de prăjină, enormă, o bucată de vergă ruptă, ce fusese aruncată acolo, ca nefiind bună de nimic. Aceasta a făcut să tresară tot corpul lui Morgan, din cap până în picioare. Însemna salvarea dacă încercarea reuşea? A ridicat greaua piesă din lemn garnisită cu fier, pe care un altul abia ar fi putut-o mişca, şi cu forţa unui uriaş, a scos-o din apă, care acum îi venea până sub piept.

Trebuia să acţioneze cât mai repede. Remarcase în peretele masiv o uşă ermetic închisă. Ţinând bucata de vergă ca şi un cavaler lancea sa, s-a aruncat înainte şi a lovit uşa cu toată puterea. Aceasta a rezistat. Eroul şi-a luat avânt şi s-a repezit iarăşi înainte. De trei şi de patru ori a izbit în acelaşi loc cu berbecul întărit cu fier.

Morgan a simţit că prăjina se crapă. Dacă aceasta se spărgea, ultima speranţă era pierdută. Însă nu se descuraja. Juca totul pentru totul şi adunându-şi întreaga forţă, a izbit cu o lovitură supremă. S-a auzit un scrâşnet surd şi uşa a cedat.

Apele din încăperea lui s-au grăbit să invadeze în clocot compartimentul vecin, de dimensiuni mult mai mari. Într-o clipă nivelul apei a scăzut în compartimentul unde se afla Morgan, care acum nu-i mai trecea de genunchi.

Piraţii auziseră loviturile înfundate de berbec împotriva peretelui, dar nu se întrebau despre ce era vorba. Zgomotul pompelor era mult prea puternic şi ei erau mult prea antrenaţi cu treaba lor, ca să-şi dea seama şi să-şi pună întrebări. Asta nu s-a întâmplat decât atunci când au observat că apa scădea în loc să urce şi au strigat să fie oprite pompele pentru a examina ce se petrece. Cu toate acestea, Morgan a ştiut să profite de scurta

oprire pe care o câştigase. În compartimentul cel mare, spre care se deschisese o ieşire, a simţit, pipăind cu degetele, o scară. Cât ai clipi din ochi, s-a urcat pe ea. Sus se afla un tambuchi închis. Dar acesta a cedat împins cu capul şi el a ieşit din cală! Se găsea în bateria inferioară a navei. Acolo ardeau de asemenea câteva felinare. Însă nu se vedea nici un pirat. Aceştia erau cu toţii la pompe şi la tambuchi, cercetând prin orificiul puţului, avizi să contribuie la moartea sau la capturarea eroului.

Saborzii erau închişi, ca la toate corăbiile care au baterii sub punte. Morgan ştia că trebuie să dea înapoi tunurile înainte de a putea să deschidă ambrazurile. Însă nu avea timp de pierdut. Auzea deja zgomote de paşi care anunţau că începuse urmărirea. În mare grabă, a escaladat într-o secundă scara ce conducea la întrepunţi.

A ridicat trapa unui tambuchi şi s-a găsit într-un culoar întunecos. Acolo se mai afla o scară. Dintr-o singură ochire, a fost sus şi a deschis brusc o uşă.

S-a dat înapoi aproape orbit! Pe timpul luptelor sale eroice orele se scurseseră şi acum începea să se facă ziua. Soarele ieşea din valurile mării, luminând pe fundalul unui aur palid. Au izbucnit strigăte feroce când Morgan a apărut deodată pe punte. A mai avut timp să arunce o privire în jurul lui. În dreapta sa era marea, în stânga o coastă stâncoasă, în lungul căreia navigau corsarii. Cel de-al doilea bastiment urma siajul celui din faţă. Aceasta era corabia lui Jefferson.

Morgan nu avea decât o şansă de salvare, dar destul de slabă, încât era o nebunie să o încerce. Însă, fără a şovăi şi cedând unui impuls, a alergat pe platforma bordului până la babord, care era orientat spre coastă. Un elan şi un clipocit în valuri! Morgan a sărit de la înălţimea corăbiei în mare.

Această coastă era infestată de rechini. Uscatul se afla departe, la cel puţin o leghe marină şi dacă piraţii puneau şalupele pe mare, ceea ce nu era de neglijat, l-ar fi prins cu siguranţă. Nu era pur şi simplu o mare pierdere după atâta eroism irosit?

Totuşi, Morgan înota ca un peşte. Se servea de braţe, cum n-o mai făcuse încă niciodată în viaţa sa. Străbătea apa ca o săgeată prin aer.

Piraţii se înghesuiau la hobane. Dar începea să se vadă pe bord o mare încetineală. Cele două principale şalupe fuseseră legate destul de neglijent la locul lor, astfel că parâmele erau încurcate atât de bine, încât ambarcaţiile nu coborau

perpendicular şi atingeau apa pe o parte. Valurile se aruncau şi a lipsit puţin ca ele să nu se ducă la fund. A trebuit să fie golite de apă pentru a fi îmbarcate, ceea ce a luat mult timp. Totuşi, o a treia barcă, cea mai mică, a putut să fie pusă pe mare fără încurcături. În ea s-au urcat vreo cincisprezece piraţi şi au început să vâslească viguros în urmărirea prăzii ce le scăpa. Oamenii din barcă erau plini de încredere. Nu se îndoiau că-l vor ajunge pe Morgan din câteva lovituri de vâslă. La prova stăteau doi oameni ce ţineau în mâini funii terminate printr-un laţ. Cu ajutorul acestor lasouri ei sperau să-l prindă pe înotător. Morgan părea să le uşureze sarcina, căci mişcările îi erau tot mai fără vlagă. Ajunsese deja la capătul forţelor? Barca a sosit alături de înotător, chiar în momentul când el şi-a ridicat capul deasupra apei. Piraţii au aruncat lasoul. Însă acesta n-a atins decât spuma. În momentul când se năpustiseră, curajosul fugar se scufundase şi barca a trecut pe deasupra lui. Deodată, ambarcaţia a început să se clatine, omul de la cârmă a slobozit un strigăt zăpăcit şi piraţii s-au întors cu toţii.

— Iată-l! a rostit o voce.

Da, Morgan redevenise vizibil, şi de necrezut, mult mai aproape de corsari. El lăsase să treacă barca şi apărând la suprafaţă în urma acesteia, a prins cu ambele mâini cârma, şi cu un elan de neegalat, s-a ridicat cu forţa braţelor şi a sărit în ambarcaţie.

Şi-a tras iute ca fulgerul sabia din teacă. Lama a scos scântei şi omul de la cârmă, care se ridicase brusc, a căzut în mare cu craniul zdrobi. Piraţii şi-au ridicat vâslele pentru a-l lovi pe Morgan. Dar ce puteau să facă aceşti mizerabili împotriva unui erou, a cărui stupefiantă îndrăzneală îi învinsese pe jumătate?

Sabia îi strălucea şi în dreapta, ca şi la stânga, oamenii cădeau, unii în mare, alţii pe fundul ambarcaţiei. Cei doi piraţi aşezaţi la prova şi-au aruncat încă o dată lasoul, dar degeaba, erau prea emoţionaţi ca să nimerească precis. Arma lui Morgan s-a năpustit asupra lor mai repede ca gândul şi ultimul pirat s-a rostogolit la rândul său în şalupă. A fost o afacere de o clipă.

Morgan şi-a lăsat sabia deoparte pentru a apuca cele două rame şi a vâslit de unul singur spre coasta încă îndepărtată, cu barca încărcată cu cadavre. De pe puntea corsarului s-a văzut totul.

De îndată ce Morgan a fost stăpânul bărcii, un tun ce ochea cu grijă, i-a trimis o ghiulea. Proiectilul a trecut prea sus şi a căzut la o oarecare distanţă de ambarcaţie, ridicând apa liniştită. Era

posibil că următoarea lovitură să-şi atingă ţinta. Printre portughezi Andrade avea buni ochitori.

— Atât poţi! a murmurat temerarul. Dacă o ghiulea mă va face bucăţi, voi avea cel puţin o moarte onorabilă, în plină luptă şi în plin soare!

Deodată atenţia i-a fost atrasă în altă parte. De după un promontoriu de apropiat, stâncos şi pustiu, s-a desprins o corabie mică ce venea cu toate pânzele şi cu o viteză extraordinară. Morgan s-a ridicat brusc şi a agitat în aer vâslele, arătându-se în toată înălţimea sa, în timp ce din piept îi ieşea un strigăt de mare bucurie.

Pe vasul lui Andrade a bubuit o a doua lovitură de tun. Ghiuleaua a trecut atât de aproape de Morga, încât acesta a simţit deplasându-se aerul. Însă nu i-a acordat nici o atenţie. A continuat să tragă la vâslă cu patimă în întâmpinarea micii nave.

În sfârşit, velierul a ajuns cu o iuţeală fabuloasă. În câteva minute, acesta se afla între căpitanul Morgan şi ghiulelele portughezilor.

Barca a acostat şi s-a dat drumul unei parâme. Morgan s-a urcat pe ea şi a fost primit la bordul său cu aclamaţii delirante de către oamenii săi. Era salvat. În acelaşi timp, pilotul a dat o lovitură de bară şi descriind o curbă elegantă, velierul a virat de bord şi a zburat ca o pasăre razant deasupra valurilor.

Nu se putea gândi la o luptă. Acest tânăr bastiment nu era înarmat decât cu tunuri uşoare, de un calibru mic. Însă viteza sa extraordinară l-a pus în câteva clipe în afara bătăii artileriei grele a inamicului. Morgan, în picioare pe puntea teugei de la pupa, cu capul sus şi pumnul întins, a strigat cât a putut în vânt:

— Voi m-aţi înşelat o dată şi m-aţi atras în capcana voastră blestemată! Am scăpat cu mare greu din plasa pe care n-aţi avut ruşinea să mi-o întindeţi, delicat, printr-o femeie perfidă. Mizerabililor! Nu m-aţi prins şi sunteţi demascaţi! De-acum va începe lupta! Aţi abuzat de numele meu şi aţi încercat să mă distrugeţi. La rândul meu vă voi vâna şi vă voi pedepsi! Păziţi-vă de pavilionul negru! Veţi învăţa să-l cunoaşteţi mai bine pe căpitanul Morgan!

Hoţii de mare, în ura lor de a vedea scăpându-le o pradă la care ţineau atât de mult şi care-i costase atât de scump, nu s-au sfiit să bombardeze o corăbioară atât de mică. Însă ghiulelele şi pulberea se adăugau la pierderile lor. La sfârşit, velierul era deja departe şi n-a întârziat să dispară la orizont.

....

Cum căpitanul Morgan a reluat lupta cu nişte adversari destul de superiori ca număr, prin câte primejdii îngrozitoare a trecut el şi în ce situaţii critice s-a mai găsit adesea, toate acestea le vor afla cititorii noştri din pasionantele povestiri ce vor apare în viitoarele broşuri consacrate vieţii sale eroice.

Cuprins

PIRAȚII ȘI COMORILE LOR

Pirații maritimi au avut ca țintă să obțină prăzi cât mai mari, încălcând orice lege omenească ori normă morală, prin atacarea de corăbii și de așezări bogate de pe coaste.

Nu puteau însă întotdeauna să ducă cu ei rezultatul jafului, sau se temeau de urmărirea navelor de război pornite în urmărirea lor. De multe ori au trebuit să și le pună la adăpost în locuri cât mai sigure, de regulă îngropate în pământ.

Au devenit vestite multe insule din Pacific deținătoare ale unor comori imense, precum arhipelagul Galapagos, insulele Malpedo, Clipperton, Bancs și îndeosebi insula Cocos.

Numeroase comori au fost găsite, însă au mai rămas multe nedezgropate.